

துறையர் :
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIC FRANÇAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

தனிப்பிரதி அண் 1

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—

RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM NO. 4, Pondichery.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது. குறள்.

காசியாவயம் :—

தமிழ்வெள்தாடு ஜூர் மடத்து வீதி
நே. 4, புதுவை.

VOL. I.

{ புதுவை பவ-ஞெ ஐப்பசி-மீ க்கூ ஒ (1-11-34)

} No. 49.

திருமந்திரம்

தளிர்க்கு மோருபிள்ளை தட்டா னகத்தில்
விலிப்பதோர் சங்குண்டு வேந்தனை நாடிக்
களிக்குங் குசவர்க்குங் காவிதி யார்க்கு
மளிக்கும் பதத்தோன் றுய்ந்துகோள் வார்க்கே.

குடைவிட்டேப் போந்தது கோயி லேருமை
படைகண்டு மீண்டது பாதி வழியில்
ஹடையவன் மந்திரி யுள்ளவு மூரா
ரடையா நெஞ்கடை யைந்தோடு நான்கே.

போகின்ற வெட்டேம் புதுதின்ற பத்தேட்டு
மாகிப் படைத்தன வோன்பது வாய்தலு
நாகமு மெட்டோடு நாலு புரவியும்
பாகன் விடாவிடிற் பன்றியு மாமே.

பாசி படர்ந்து கிடந்த குளத்திடைக்
கூசி யிருக்குங் குருகிரை தேர்ந்துண்ணுங்
நாசி மறவன் றைணவழி யெதிடப்
பாசங் கிடந்து பதைக்கின்ற வாரே.

கும்ப மலைமே லெழுந்ததோர் கோம்புண்டு
கேரம்புக்கு மப்பா லடிப்பதோர் காற்றுண்டு
வம்பாய் மலர்ந்ததோர் பூவுண்டப் பூவுக்குள்
வண்டாய்க் கிடந்து மணங்கோள்வ ஸீசனே.

வீணையுங் தண்மேம் விரவி யிசைமுர
ருணுவு மேவித் தகுதலைப் பெய்தது
வாணிபஞ் சிக்கேன் றதுவடை யாழுன்ன
காணியு மங்கே கலக்கின்ற வாரே.

—
திருவருள் துணை

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கதுதியில்
நூலமுன் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணீய
ஆலமுன் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ரூன்வந்து மூங்கியே.

(திருவாசகம்.)

வித்தகம்

புதுவை,

பவ-ஷு ஐப்பசி-மே 16/—

காயசித்தி

காயசித்தி என்றால் என்னை? அது தான் சரீரம் வசப்படுதல்— விமலமாதல் என்று கூறப்படும். காயம் என்பது அஞ்ஞான வடிவாகிய அசுத்த தநுவையே குறிக்கும். க+ஆயம்=காயம். க=பசத்துவம்—அஞ்ஞானம்—இருள். ஆயம்=உரிமை— உரிய இடம். ஆகவே பசத்துவமா கிய அஞ்ஞானத்துக்கு அஞ்ஞானம் என்னும் அழுக்குக்கு உரிமையான் தே—உரிய இடமே காயம் எனப் படும் என்பது. பிறப்பு வளர்ச்சி (அசுத்த நிறையின் ஆதிக்கம்) பசு நரை திரை பினி மூப்பு சாக்காடு என்னும் ஊனங்களே பசத்துவம்

எனப்படுவன. இவ் ஊனங்கள் நீங்கு வதே—மாற்றமடைவதே அஃதாவது மலம் விமல மாதலே—பாசமே ஞான மாகிப் பயன்படுவதே காயசித்தி எனப்படும் என்பது. உலகத்திலே பலர் “காயசித்தி” அடைய வேண்டியது எற்றிற்கு? அருந்தல் பொருந்தல் முதலிய தியமம்—நிறைமுறை ஏற்றிற்கு? காயசித்தி பெருமல் முத்தி யடைய முடியாதா? காயசித்திக்கும் முத்திக்கும் என்ன தொடர்பு? என்று இன்னேரன்ன பல பேசிச் சர்ச்சை விளைப்பர். இவ்வாறு பேசிச் சர்ச்சை விளைப்போரும் தாம் சுகமாக வாழ் தற் பொருட்டுப் பினி முதலியவற்றுல் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்றே ஆசைப்பட்டுத் தற்காத்தரத் தால் காயத்தை வசப்படுத்த முயலுகின்றனர். ஒவ்வொருவரும் தம் தம் அறிவுக்கு எட்டியமட்டில் உணவு மருந்து முதலியவற்றுலும் சரீரப்பியாசம் முச்சுப்பயிற்சி முதலியவற்று அம் சரீரத்தை வசப்படுத்தவே முயலுகின்றனர். தாம் சுகமாக நீடுவாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் எவருக்கும் இல்லாமல் இருப்பதில்லை சிவ முயற்சியால் கண்டுபிடிக்கப்படும் உணவுகளாலும் (அருந்தல் பொருந்தல்) மருந்துகளாலும் சரீர அப்பியாசம் முச்சுப் பயிற்சி முதலியவற்றுலும் ஆரம்பத்தில் தூலம் ஆக்க முறுவது போதே தோன்றினும், காயத்துள்ள பொதிக பஞ்சீரனிப்பின் நிறைபேத த்தை மாற்றுதற்கு ஏற்ற சாதகம் கைக் கொள்ளப்பட்டாமையாலும் சூக்கும் ஆக்கமுறை கேட்டைதலாலும் காயசித்தி ஏற்படாது பினி மூப்புக்களால் மரணமே உள்தாகின்றது. பெளதிகங்களின் பஞ்சீரனாகிறபேதமே (அசுத்த நிறை) பிரவிருத்திக்குக் (பிறவி நெறி) காரணமாதலின், அப்பொதிகிறை பேதத்தைச் சமப்படுத்தி அவற்றை தூயவாக்கி (அமலம்) வசப்படுத்தி நிவிருத்தி (முத்தி)பெற்ற பொருட்டும் இனமான முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சீரனித்தல் இன்றியமையாத தென்பது சொல்

லாதே அமையும் அல்லவா? இருவினை வடிவாகிய சரீரம் வசப்படாதபோது அதைப் பற்றிய காமம் கோபம் முதலிய தீப குணங்கள் மாற்றமடைய முடியாது. வினைகள் சமப்படுதலாகிய இருவினை ஒப்பும் மலபரிபாகமும் அமையமுடியாது. இவை அமையப் பெறுதபோது ஞான சத்தியாகிய அருட்சத்தி ஆக்கமுறுதலாகிய சத்தி சிபாதமும் வீடும் கைகடமாட்டா; மரணமே—பிறவிநெறியே உள்தாகும் என்க. சாக்காட்டைத் தரும் பினி கட்கு இடமாகிய நமது அசுத்த சரீரமாகிய காயம் வசப்படாது இருத்தற்குக் காரணம் யாது என அஃதாவது எவ்வெப் பெளதிக நிறை எவ்வெவ்வற் ற இறக்க நிறையாகிப் பொலித்திருக்கின்றன என்று சிற்றறிவுடைய சீராகிய நாம் அறிதல் முடியாத காரியமே! எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையுடைய சற்குருநாதனுகிய பவரோக வைத்தியனே இவற்றையும் இவற்றுல் வரும் துன்பங்களை ஒழிக்கும் உபாயத்தையும் அறிய வல்லன வன்,

குறள்

நோய்காடி நோய்முத்து யதுதணிக்கும் வாய்காடி வாய்ப்பச் செயல்.

(ஷ 95-ம் அதி, மருந்து. செ. 8)

என்றனர் நமது பொய்யில் புலவர். சரீரங்கிலையால் நோயையும் அதற்குக் காரணமான சரீர பொதிகப் பஞ்சீகரண பேதங்களையும் அவற்றைச் சமப்படுத்துதலால் அந் நோயை மாற்றும் உபாயத்தினையும் பூரணமாய் அறிந்து நிறைமுறை தவறாது சிகிச்சை செய்வதே மருத்துவன் கடன் என்பது இதன் பொருளாகும். இவ்வாறு வாய்மையான சிகிச்சை செய்யப்பட்டபோது காயம் விமலவமாய் அமலமாய் வசப்படும், வாய்மையான காயசித்தி உள்தாகும்—நிதியத்துவம் உள்தாகும் என்பது சித்தமுர்த்திகளாகிய தத்துவப்பெரியார்துணிபும் வேதமுடிபும் ஆம். சற்குருநாதனுகிய

எம்பெருமானே வாய்மையான மருத் துவன் — பவரோகவைத்தியன் என்பது பின்வரும் வேதவாக்காலும் நன்று புலப்படும்.

திருவாய் மொழி

“எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனும்

[இந்திரனு மற்றும்

சிருத்தரும் இப்பிதவி என்னும் நோய்க்கு

[மருத்தறிவாருமில்லை

மருத்துவனுய் நின்ற மாமணி வண்ணு

[மஹ பிறவிதவீரத்

திருத்தியுன்கோயில் கடைபுகச் செய்

திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்.”

நிறைமுறையோடு கூடிய அருந்தல் பொருந்தல்களாகிய தூலப் பயில்வு களும் சூக்குமப் பயில்வுகளுமே மருத் துவனுகிய மாமணிவண்ணனால்—கண் மணியின் உண்மணியாய் — “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆய் நமது நற்றவுட் பயனும் முன்னிலையில் தோன்றிய குருநாதனால் அளிக்கப் படும் மருந்து ஆம். இத்தகைய பயில் வுகளைக் கைக்கொண்டு வழுவற ஒழுகு தலாற்றுன் தூல சூக்குமங்கள் விளை வேறவேண்டு. சூக்குமம் விளைவேறுமல் தூலம் விளைவேறமாட்டாது. தூல சூக்குமங்களின் அங்கியோங்கிய சம்பந்தம் “வித்தகம்” இல. 45, இல் விளக்கமுற உரைக்கப்பட்டது. ஆங்குக் காண்க. “கோயில் கடைபுகச் செய்” என்பது விமலதேகம் (அமல் முதற்படி) பெறுதலாகிய காயசித்தி யையே உணர்த்தி நின்றது. முத்தி வாயில் இதுவே என்க. இவ்வாறு உரிய சாதகங்களால் காயத்தை அச்தம் நீக்கி—ஊனம் நீக்கி விமலமாக்குதலே நோய்தீரும் வாயில் என்பது— காயசித்தி என்பது. காயசித்தி உடையோருக்குப் பினி மூப்புச் சாக்காடுகள் உள்ளாக உரிய சாதகங்களால் காய சித்திபெற்ற நித்தியத்துவம் அடைந்தவரேயாவர். இதுவே முத்தி நெறி என்பது — இஃதன்றி முத்தி நெறி வேறில்லை என்பது இதுவரை “வித்தக” வாயிலாக வெளிவந்த கட்டுரை

கள் பலவற்றால் பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்களோடு நன்று வலியுறுத்தி நிலைநாட்டப்பட்டதாதலீன் அவற்றை யேசன்டும் எடுத்துக்காட்டி விளக்குதல் மிகையாகும். இவ்வண்மைகளை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாதார் சிலர் காய சித்தி பெற்ற முத்தி அடைவது “சித்தமார்க்கம்” எனவும், சித்தர் வேறு யேய்யடியார் வேறு எனவும் காய சித்திக்கும் முத்திக்கும் யாது சம்பந்தமும் இல்லை எனவும், எவ்வாற்றாலும் தூலம் பின்மாகி விழுச் செத்துப்போவது தான் உந்தமான சைவகமய முத்தி நிலையமாம் எனவும் மனம் போனவாறு பிதற்றி அமைகின்றனர் போலிச் சித்தரையே வாய்மையான சித்தர் என மயங்குவதும், மெய்யடியார் ஒழுக்கங்களை வாய்மையாக அறிய முடியாமையும், முத்தினன்பதன் உண்மைப் பொருளை அறியாமையுமே இவர் இவ்வாறு பிதற்றி அமைவதற்குக்காரணமாகும். முத்தி எனப்படும் முத்தி ஆனது காயத்துளன்றிப் பிறவாறு ஆக்முற முடியாது. அஃதாவது “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய சிவபரம் பொருள்— அருட் பெருஞ்சோதி உரிய சாதகங்களால் ஆக்முற்றுப் பூரணப்பட்டாலன்றிப் பிறவாறு முத்தியடைதல் அசம்பாவிதம் என்பது “விடுபெற நில்” என்னும் கட்டுரையில் (“வித்தகம்” இல. 47.) நன்று விளக்கிக் கூறப்பட்டது. ஆங்குக் காண்க. காயம் அச்தம் நிங்கி அமலமடைந்தாலன்றி— காய சித்தி கைகூடப் பெற்று லேயன்றி முத்தி நிலை முயற்கொம்பே என்பது பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்று வலியுறுகின்றது.

திருவாசகம்

“காய மாயத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்”

(ஷட் செத்திலாப்பத்து செ. 5.)

“செடிசே ரூடலைச் செலங்கிக்கி விலோ

[கத்தே நமைவைப்பான்”

(ஷட் யாத்திரைப்பத்து செ. 4.)

திருவாய்மொழி

“கவிற்றும் அக்காணி கழித்துக்காலி கடைப்பாசங்கழற்றி”

[அக்காணி—அஃகாணி=அசுத்ததநு—அசுத்தத்திறை. காலிடைப்பாசம்=வாயுவில் உள்ள களிப்பு—தடிப்பு—அசுத்தம்.]

“உடலுள் புகுந்து நின்று ஊறல் அறந்த [வர்க்கு”
(ஊறல்—ஊனம்—அசுத்தம்)

காயசித்தி பெற்ற உண்மைச் சித்தர் களே மெய்யடியார் என்பது பின்வரும் பிரபல பிரமாணங்களால் நன்று வலியுறுகின்றது.

திருமந்திரம்

வெளியின் வெளி போய் விரவிய வாறு மொளியி ஞெளிபோ யொடுக்கிய வாறு மளியி னளிபோ யடங்கிய வாறுக் கெளியு மலரே சிவசித்தர் தாமே.

(ஷட்-1-ம் தங்; உபதேசம் செ. 12)

வெளியின் வெளி போய் விரவிய வாறு—ஞானுகாசமாகிய அகண்ட வெளியோடு உடலகத்துள்ள தகராகாசம் சேர்ந்து ஒன்றாகும் முறைமை. ஒளியின் ஒளிபோய் ஒங்கியவாறு—“உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய சிவம் என்னும் செம்பொருள் அகண்டாகார அருட் பெருஞ்சோதி யோடு ஒன்றாகும் முறைமை. அளியின் அளிபோய் அடங்கியவாறு—உடலகத் துள்ள அம்பு என்னும் அன்பானது அருளாய் ஆக்முற்று யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் அருள்வடி வோடு ஒன்றாகும் முறைமை. இவற்றை அநுபவமாக அறிந்த மெய்யடியாரே சிவசித்தர் என்பது—தத்துவப் பெரியாராகிய மெய்யடியார் என்பது.]

சித்தர் சிவலோக மிக்கே தெரிசித்தோர் சத்தமுன் சத்த முடிவுந்தம் முட்கொண்

[டோர்

நிதர் நிமலர் நிராயர் நீஸ்பர முத்தர் தமுத்தி முதன்முப்பத் தாழே.

(ஷட்-ஷட்-செ. 13.)

[வாய்மையான சாதகங்களால் தன் னிலையாகிய காயம் அமல மடைதலால் உண்மைச்சித்தராகியமெய்யடியார்க்கு முன் னிலையாகிய மாயாப் பிரபஞ்ச மூம் அத்தன்மை உடையதாய்ச் சிவ லோகமாகும். ஆதலின் “சித்தர் சிவ லோகம் இங்கே தேரிசித்தோர்” என்று கூறப்பட்டது. சத்தமுடிபு— ஒவிப் பிடமாகிய நாதபிடம்; நாத அந்தமாகிப் வேத அந்தம். அந்தத்தை அணவியவர் என்பது போதர “தம் முட்கேண்டோர்” என்று கூறப்பட்டது. நித்தர்—சாங்காடு நீங்கி நித்தி யத்துவம் பெற்றவர். நிமலர்—அமல் வடிவ முடையவர்—வாய்மையான காயசித்தி உடையவர். நிராமயர்—துன் பம் இல்லாதவர்—பசி பிணி மூப்பு இல்லாதவர். ஶாமுத்தர்—அமலவடி வம் ஞானகாசத்தில் கரைந்து மறைத் தலாகிய உண்மைச் சைவமுத்தி அடை தற்கு உரியவர். முத்திமுதல்—வீடு. முப்பத்தாறு—முப்பத்தாறு தத்து வங்களால் ஆய உடலம். இவற்றால் வாய்மையான சித்தரே மெய்யடியாராகிய தத்துவப் பெரியவர் என்பதும் அவரே காயசித்தி பெற்று உண்மை முத்தி அடைதற்குரியவர் என்பதும் நன்று பெறப்படுதல் கண்டு கொள்க.] காயமும் அதன் கண் அபேதமாகக் கலந்துள்ள உணர்ச்சி வடிவான உயிரும் சத்துச் சித்தாய் அந்தியோந்திய சம்பந்தம் உடையனவாதலின் காய சித்தியின்றி ஆண்மலாபம் உளதாதல்— சிவத்துவம் திகழப் பெறுதல் முயற் கொம்பே என்பது சொல்லர்தே அமையும். காயசித்தி பெறுதலே காயத்திரியுமாகும். காயம் திரியும் தந்திரமாகிய காயத்திரி எல்லாம் வல்ல சித்தனுகிய குருநாதன் வாயிலாகவே அறிதற்பாலது. அத்தந்திரங்கள் தாம் தூலமும் சூக்குமமான பயில்வுகளாகிய சாதக யோகங்களால் அமையும். சடபேதம் கர்ம பேதங்களுக்கு ஏற்ற அருந்தல் பொருந்தல் என்னும் தூலமான பயில்வுகளாலும் தாதுக்களாகிய சூக்குமம் வறுவடை கற்குரிய சூக்குமமான பயில்வுகளா

லும், மெளன் மந்திராதிக்ய வித்தை என்னும் மந்திர ஒலி ஆவியின் மகத் தான் பஞ்சீகரணப் பெற்றியாலும், சூக்கும் கற்பமாகிய மந்திர ஒலி (நாதம்) ஆவியின் பரிசுத்தாலும் அசுத்த சத்தானது சுத்த சத்தாகத் திரிந்து—காயம் அனு அனுவாய் ஊனம் நீங்கி ஒளிமயமாகும்—விலமலாய் அமலமாகும் என்க. மலமாக்கும்பையானது அமலக் குரம்பையாய் — பூந்துருத்தியாய்த் திரியும் என்க. காயம் திரியும் தந்திரமாகிய காயத்திரி அநுட்டானத்தின் பயன் இதுவே என்க. மாற்றிப் பிறத்தலாகிய — துவிஜத்துவம் இதுவே என்க. (“வித்தகம்” இல. 38. நோக்குக) இவ்வாறு காயம் திரியப் பெற்றேரோ—காயசித்தி பெற்றேரே நித்தியத்துவம் பெறுதற்கு உரியர்-டட்டோடு மறைந்து உண்மை முத்தி அடைதற்கு உரியர் என்க.

திருமந்திரம்

நான்பெற்ற விஸ்பம் பெறுகவில் வையகம் வான்பற்றி சின்ற மறைப்பொருள் [சொல்லிடு னான்பற்றி நின்ற வணர்வு மந்திரங்கான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுங் தானே. (ஷ்டிரிமூலர் வரலாறு செ. 13)

[வான்பற்றி நின்றமறை-எழுதாமறை—அமலை ஜோர் ஒலி. ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வு மந்திரம்—மகாரம்—மெளன் மந்திராதிக்ய வித்தை. மகரம் ஊன்பற்றி நிற்பது என்பதனால் உடலின் பெய்ம்மையும் காயசித்தியின் இன்றியமையானமையும் வெள்ளி டைமலையாம். தான்பற்றப்பற்ற என்பது, மதிமுயற்சியால் உணர்ச்சி வடிவான அச்செசம் பொருளை ஆக்கமுறச் செய்தலை உணர்த்தி நின்றது. இதனால் காயம் திரிதற்கு ஏற்ற மந்திரமாகிய மெளன் வித்தையைப் பயிலுதல் கூறப்பட்டது.]

காயத்திறியே கருதுசாவித்திரி
ஆய்தற் குவப்பர் மந்திரமாங்குன்னி
நேயத்தே ரேறி வினைவற்று நேயத்தாய்
மாயத்துட் டோயா மறையோர்க் டாமே
(இடி 1-ம் தாந். அந்தணர் ஒழுக்கம்செ. 3

[சாவித்திரி என்பது ஓளிமியமான—
நூனசத்தி வடிவான அமல தநுவைக்
குறித்தது. காயமாகிய அசுத்த தநு
வானது அமல தநுவாக மாற்றமடை
தலே காயம் திரிதல் என்பதன் பொ
ருள் என விளக்கியபடி ஆம். காயத்
திரி அநுட்டானத்தால் அன்பு ஆக்க
முற்று அருள்வடிவாகும். அன்பு
என்னும் தேரில் ஏறி அஃதாவது
அன்பை ஆக்கமுறச் செய்து அதன்
மயமாய்—தூய உணர்ச்சி மயமாய்
அமலம் பெற்று மாயத்துள் தோயாத
வர்—பாசங்கள் பற்றுக்கள் அற்றவர்
—காய மாயம் கழியப் பெற்றவர்—காய
சித்தி பூரணமடையப் பெற்றவரே
மறையோர் என்க. மறையோர்—வாய்
மையான மறையைக் கண்டு ஒதப்
பெற்றவர் அந்தனர் என்க. காயசித்தி
பெற்றாலன்றி வாய்மையான வேதங்
களை அறிதலும் ஒதுதலும், முடியாத
காரியம். காமமுடையான் வேதம்
ஒத அருகனல்லன். காமத்தின் பய
னுன் காதலுடையானுக்கே அப்
பெற்றிக்கூடுவது. ஆதலாற்றான்,

கிருமந்திரம்

நான் பெற்ற வின்பம் பெறுகவில்லையகம்
வான்பற்றி சின்ற மறைப்பொருள்

[କୋଳିଟି]

ஊன்பற்றி சிங்க வணரவுறு மந்திரங்
தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படுங் தானே.

(ஷத்திருமூலர் வரலாறு செ. 13)

என வேதம் ஒதுவார் இலக்கணத்தை
வரையறுத்து அருளினார் ஞானசம்
பந்தார்.

“காமனோயைவிட்டுநீர் கருத்துளே உணர்
[ந்தபின்

சனமற்ற காய்மாய் இருப்பன் எந்கள்
[காணேங்.]

— கிலார்க்கியா் — அருளிய தம்

“நூல்தான் எப்படியும் இருக்கும்?

அறக். ஸ்ரோமந்த காய்மாய் ஒருப்

பன் எங்கள் ஈசனே' என றத்துல

காயமே விமலமாய் அமலமாய் இறைவன் வடிவமாகும் என்பதும் அதுவே காயசித்தியின் பேரு என்பதும் காயசித்திபெருத இடத்து இறைவனை அடைதல் முடியாத காரியம் என்பதும் நன்றவலியுறுதல் கண்டுகொள்கூடிக்காதலே கந்தழியின் பேருரு என்பதும் இதனை உடையவரே உபநமனம் உடையவர் என்பதும் “மாற்றிப்

“இறத்தல்” என்னும் கட்டுரையில் கூறப்பட்டன. (“வித்தகம்” இல 38). எனினும் உபநயனம் என்பது காய சித்தி பெற்ற மெய்யடியார்க்கே உரிய தாதவின் ஈண்டும் ஒரு சிறிது விளக்க முற உரைக்கப்படுகின்றது. உபநய னம்பெறுதல் கண்ணப்பல் கண்புதைத் தல் (கண் பதித்தல்—கண்மலர் சாத் துதல்) முகத்தில் காலால் உதைத்தல் (கால் என்னும் வாய்வின் தடிப்பு நீக் கிக் கபால மேற்றல்) பொன் முடிகுடல் (“சேவடிக்கணம் சென்னி மன் னித்திகழ்” தல்) என்பன ஒன்றேயாம். கண்ணில் கருவிழி மையத்து அசையும் நீர் அசுத்தமானது. இவ் அசுத்தநீரை உரிய சாதகங்களால் மாற்றினால் அமலார் பேருக்கமுறும். இத னால் ஊனக் கண்ணால் காணமுடியாத சூக்கும சத்திகள் அனைத்தும் தோன்றும். இச்சத்திகளையே சுண்ணம் இடித்தற்குத் தகுதியுடையவர்கள் என்று

“மாவின் வடுவகிர் அண்ண கண்ணீர் வம்மின்கள் வந்துடன் பாடுமின்கள்”
(திருவாசகம் திருப்பொற்கண்ணப்பதிகம்)

என்னும் திருவாக்கால் கூவி அழைத்தான் வாய்மையான உபநயம் பெற்ற மாணிக்கம். “கண்ணீர் மல்கி” என்பதன் பொருள் இதுவே என்க. இது தான் காதலுடையார் இலக்கணம். “மலங்கினேன் கண்ணின் கீற்றமாற்றி” (திருவாசகம் திருக்கழுகுன்றப்பதிகம்) என மனிவாசகர் அருளியதும் அறிக. காயசித்தி பெறுதலாற்றுன் கண்ணின் நீர் மாற்ற மடைய வேண்டும். இதுதான் உபநயனம்—இரண்டாவது கண்—ஊனக் கண் மாற்றமடைதலால் உளதாகும் ஊனக்கண்—ஊன நேத்திரம் என்க. காயசித்தி பெறுதவர்—மாற்றிப் பிறவாதவர் ஊனநேத்திரம் உடையராதல் முயற்கொம்பே என்பது சொல். வாதே அமையும். பின்வரும் பிரமாணங்கள் உபநயனம் என்னும் கண்ணப்பவின் உண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும்.

கண்ணப்பல்—உபநயனம் ல.

அப்பர் தேவாரம்

“கடிமலர்க்கதமலர்க்கொன்றைச் சடை [யான்கண்டாய்
கண்ணப்பவின்னைப்புக்கொடுத்தான்
கண்டாய்”
(ஷ திருமாற்பேறு திருத்தாண்டகம் செ. 6.)

கண் அப்பல்—அசுத்தத்தை மாற்றுதலால் கண்ணை அழுபெறச் செய்தல்—கண்ணை அணிதல். ஊனக்கண்ணை ஊனக்கண்ணாக மாற்றுதல் என்பது பொருளாகும். வின் தப்பு—அமலநீர். வின்—ஞானுகாசம்.

சிவவாக்கியர்

விண்ணினின்று மின்னெழுங்கு
வின்னெழுங்கு மாறு போல்
என்னுள் சின்று மெண்ணு மீசன்
என்னகத்திருக்கயால்
கண்ணினின்று கண்ணில் தோன்றும்
கண்ணறி வி லாமையால்
என் னுள்ளின்ற என்னையும்
யானநிந்த தில்லையே.

(ஷ செ. 261)

உபநயம் என்னும் ஊனக்கண் ஆனது ஊனக்கண். மாற்ற மடைதலாற்றுன் உளதாகும் என்பது “கண்ணை நின்று கண்ணில் தோன்றும் கண்ணறி” என்பதனால் நன்றுவலியுறுதல் கண்டு கொள்க. இத்தகைய ஊன திருஷ்டியாற்றுன் தன்னையும் தலைவரையும் அறிப்புமுடியும் என்பதும், “சிவனே சீவன் சீவனே சிவன்” என்பதும் “கண்ணறிவிலாமையால், என்னுள் நின்ற என்னையும் யான் அறிந்த தில்லையே” என்பதனால் விளங்கவைக்கப்பட்டது.

“கண்ணிலே இருப்பனேகருங்கடல்கடைங்
[தமால்.....”

(ஷ செ. 240)

“...கண்ணர் அமுதமாய் நின்றுன்.....”,
(திருவாசகம் திருவெம்பாவல்)
என்பனவற்றுலும் கண்மனியின் உண்மனியாய் விளங்குபவன் “உற்ற ஆக்கையின் உறபொருள்” ஆகிய

இறைவனே என்பதும் நன்று வசீயுறுகின்றன. ஊன நேத்திரம் என்னும் உபநயனம் பெறுவதற்கே—கண்மனியின் உண்மனியாகிய சிவம் என்னும் செம்பொருளை ஆக்கமுறச் செய்வதற்கே—காய சித்திபெறுதற் பொருட்டே மெய்யடியார் அருந்தவும் புரிவது. இதற்குத்தான் பாடுஅதிகம். இவ் அரிய பெரிய தவம் கணப்பொழுதிற்றுன் சின்னடக்கஞ்சான் முடிவைவதாகுமா? போலிபான வேடம் பூசை முதலியவற்றுலும் இயற்கை விரோதமாகச் சர்வத்தை—கண்ணை ஊறபடுத்துதல் முதலிய வன்செயல்களாலும் இப்பெற்றி கைகூடுவதாகுமா? ஒருவரே கண்ணப்பர் எனும் திருநாமத்தால் போற்றப்பட்டும் மெய்யடியார் எல்லாம் இயற்கை முறையான அரிய பெரிய தவத்தினாய்க்காயகித்தி பெற்றுக் கண்ணின் நீரை மாற்றி—கண்ணை அமலமாக்க—உபநய எம் பெற்று உய்தியடந்தவரேயா வர். கண்ணப்பல்—ஞானப்பால் உண்ணல்—ஞானசம்பந்தம் பெறுதல்—திருநாப்பேறு, மாணிக்கப்பேறு, சுந்தரவடிவமாகிய விமல யாக்கைப் பேறு என்பன எல்லாம் காய சித்தியாகிய ஒரே உண்மையைபே கருதியனவர்கும். காய சித்தி பெறுதவிடத்துத் தத்துவங்களை அனுபவமாக்கானுதல்வெல்லுதல்—அடிமை கொள்ளல் முயற்கொம்போகும். பத்தி மேலீட்டினால் மெய்யடியார் சரித்திரங்களைச் சிறந்த செய்யுட்களாகயாத்து வைத்த பெளராணிக்கரும் தலபுராணிக்கருமாகிய புலவர் பெருமக்கள், உலகினர்க்கு கடவுள் மாட்டுப் பத்தி வைராக்கியம் முறுகி வளரும்படி அன்னர் பக்குவும் நோக்கி அச்சரித்திரங்களை அமைக்க வேண்டியவாயினர். ஆதலால் அன்னர் பரிபாலைகளாகிய கற்பனைகளின் உண்மைப் பொருளைக் கூறுதல் தூலப் பொருளையே கதைஞ்சபாக ஒருவாறு விளக்கிக் காட்டியமை குற்றமாகாது என்க. பிற்றைஞ்சான் அச்சரித்திரங்களாகிய கற்பனை விசேஷங்களுக்கு ஏற்றவாறே கற்பனையான

அறிகுறிகளும் உலகோர் வழிபாட்டு முறைகளும் அமைய வேண்டியன் ஆயின. விரிப்பிற் பெருகும். அமயம் நேரும்போது விரித்துக் கூறப்படும்.

(இடைக்காட்டுச் சித்தர் பாடல்)

கண்ணுண்மணியை கருதியபேரோளியை விள்ளனின்மணியை விளக்கொளியைப்

[போற்றிரே.

கண்ணுடியுன் னுள்ளே கண்டு கொள்ளுங்

[கோனே—ஞானக்

கண்ணின்றிக் கண்ணுடி காணவொன்னை

[தங்கள் கோனே.

வின்னைப்பார்தன் னைப்பார்மன் னைப்பாரு மேன்மை பெறு சிவனருளை மேவிப்பாரு பெண்னைப் பார்த்தலையாதே பெண்தான்

[தேகம்

பிரியமுடன் தேகமதைப் பேணிப் பார்த்

[தால்

கண்ணப்பா துலங்குமாடா அந்தக் கண்

[னால்

காணலாம் வேது சித்திகள்னிற் கானும் மண்ணப்பா என்ற சடம் தன்னைக் கானு மாந்தருக்கு என்னுகும் மண்தானுமே.

“எனவும்” தேகமே வாய்மையான பெண் என்பதும், காயசித்தியினர் ரூன் கண் விளக்கமடையும் (கண் அப் பல்) என்பதும் அதுவே ஞான நேத்திரம் என்பதும் இச்செய்யுளால் நன்று புலப்படுதல் கண்டுகொள்க. காயம் சித்தியடைதற் பொருட்டு அக் காயத் துள்ள அசுத்த நிறை என்னும் அழுக்கு நீங்கவேண்டும். இதனையே “முவடி முப்பது” என்னும் அரிய தமிழ் மறையில் “அழுகை” என்னும் அத்தியாயத்தால் அருளிப் போந்தனர் நமது இடைக்காடர் பெருமான் என அறிதற்பாற்று.

முவடி முப்பது

ஓழிபு

சுக்தம் 28. அழுகை.

“உறுதுயர் தடுக்குநர் பெருங்துணையும்வின் மறமீர் கழுவாய் மறைநுவல் தொன் மொழி இம் மூன்றட்டமையின் அழுகையும் இயலவே”

தத்துவப் பெரியாராகிய மனிதர்கள்—தவத்தால் மனிதரானவர்கள்—மானி. டச் சட்டையால் மனிதர் எனப்படாது ஆற்றிவழூரணம் பெற்றமையால் வர மை ம யான பனிதரானவர்கள் திருவாய் மர்ந்தருளிய அநுபவத் திரு வாக்குக்களாகிய ஆழ்ந்த கருத்துடைய அருமறைகளுக்கு, தற்காலமுந்தான் முற்காலமுந்தான் மற்று எக்காலமுந்தான் இடுகுறிப் புலவராயுள்ளவர்கள் இடுகுறிக்கு இணக்கிய கருத்துக்கொண்ட உரையையே எழுதுவாரன்றி, அவர்கள் அறியப்படாத—அறியமுடியாத காரியங்களை எவ்வாறு எழுதுவாரா? எழுதுவது முடியாத காரியமே! அழுகை என்றால் என்னை? கண்களில் நீர் வடிதலை அழுகை என்பர். அஃதாவது சூக்கும் தாதுக்கள் அக்கினியால் தகிக்கப்பட்டுக் கலங்க அவ் அக்கிநி லலாடத்தைத் தரக்க அதனைச் சக்கக் காற்றுது கண்களில் நின்றும் ஊன் நீர் வெளியேறுதலை அழுகை என்பர். எம் போலிப் உலகமாக்கள் தங்கள் தங்கள் ஆக்கம் கருத்தும் தந்தை தாயர் பெண்மை பிள்ளை கள் உறவினர் ஆக்கம் கருத்தும் கேட்டால் வருந்தியும் நிலிக்கண்ணீர் வடித்துப் புலப்புவர்கள். இந்த அழுகையாகிய நிலிக் கண்ணீரை “உறுதுயர் தடுக்குநர்பேருந்துகீன” எனவும், “உய்வின்மற்மீர்கழுவாய்” எனவும் “மறைநுவல் தோன்மோழி” எனவும் விதந்து கூறுதல் விந்தையினும் விந்தை அல்லவா? ஜியாட்டைச் சிறுர்கட்கு அல்லவா தகுதியடையது இத்தகைய மதிப் பொலிவு? இந்த அழுகை என்னும் நிலிக் கண்ணீர் தானு முற்குறிய மூன்று காரியங்களையும் அளிக்கும் ஆற்றலுடையது? இந்த அழுகை இத்தகைய பயப்பாட்டினை உடையதாருமா? இதனைத்தானு வேதம் முறையிடும் பழமொழி என்பது? சுதென்ன அறியாமை! இன்னேறன் அரும்பொருள் பொதிந்த சூக்கதங்களே “முவடி முப்பது” என்னும் தமிழ்மறையில் மினிர்கின்றன என அறிதற்பாற்று. மற்று இச்சுத்திரம்

நுதலிய உண்மைப் பொருள்தான் யாதோ எனின், அதுதான், காயத்துள்ள அழுக்கு (அழுகல்—அழுகை) என்னும் களிம்பு நிங்குதலால் அக்காயம் சித்திபெற்று—விமலமாய் அமலமாய் நித்தியத்துவம் பெறும் என்பதேயாகும். அழுகை அழுதல் அழுகல் என்பன ஒன்றே. இவை அசுத்தம் நிங்கல் அழிதல் என்ட பொருள்படும். அழுங்கல் என்றால் வருந்துதல்—நைதல்—கெடுதல் என்பர். அழுகல் என்றால் ஊத்தை என்பர்; மலம் என்பர். அழுகல் அழுக்கு அசுத்தம் மலம் என்பன ஒன்றே—ஆகாரபீஜயோனி விவகாரத் தால் (“வித்தகம்” இல 19 பார்க்க) அஃதாவது முன்னிலைகளை நிறைமுறையோடு பஞ்சிரணித்தலாகிய அருந்தல் பொருந்தல் அனந்தல்களால் காயம் அழுக்கு நீங்கி வசப்படுதலே—சித்திபெறுதலே—சுத்திபெறுதலே—அமலமடைதலே அழுகை என்பதனால் போந்தபயன் எனக்குறிக்கப்பட்டது. சரீரத்துள்ள ஒன்பது வாசலாலும் மயிர்க்கால்களாலும் ஒழுகுவது அழுக்கு—அழுக்கு என்னும் மலமே ஆதலால் அழுகை என்பது சரீரத்துக்கிண்று வெளியேறும் அழுக்கையே—மலத்தையே—அசுத்த நிறையையே குறித்ததாரும். அதி உஷ்ணத்தால் ரோமயோனிகள் (மயிர்க்கால்கள்) வழியாய் வெளியேறும் வியர்வை அழுகை அல்லவா? காமாக்கிக் கண்ணும் புழுக்கத்தால் விங்கங்கள் வழியாய் (ஸ்தீரி விங்கம் புருஷவிங்கம்) வெளிபேறும் சரதார் அழுகை அல்லவா? ஆனந்தக்கண்ணீர் என்கின்றவரே உலகோர். அதுவும் கண்ணால் வடியும்நீர்தானே? மேலே கூறிய அழுகைக்கும் ஆனந்தக்கண்ணீருக்கும் உள்ள இடையீட்டின் பெட்புத்தான் என்னை?

திருவாசகம்

“ஆனால் வினையேன் அழுதால் உண்ணப் பெறலாமே”

(சீதிருச்சதகம் ஆனந்தபரவசம் செ.10) என்று மாணிக்கம். மேலே கூறிய கண்ணீர் வடிதல் என்னும் அழுகை

தான இது? இத்தகைய அழுகையாற் ரூஞே மாணிக்கமணியாகிய நம் கண் மணி “பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து” வானிற் கலந்தான்? மிகச் சுலபமான காரியமன்றே இது? சிரமமின்றிப் பயிலக்கூடிய சாதகமன்றே இது? ஓ! ஓ! தத்துவப் பேரியாராகிய உத்தம ரேஸ்லாம் முதேவியால் ஆவேசிக்கப் பட்டு ஒவாது அழுகொண்டே இருந்தனரா? பளா! பளா! நன்று! நன்று! இதுதான் தூலப்பொருள்; போவிப் பொருளாகிய பொய்ப்பொருள். இச் சூத்திரத்தின் உண்மைப் பொருள் அமயம் நேர்ந்துழி விரிவுற விளக்கிக் கூறப்படும்.

“ஆனால் வினையேன் அழுதால் உண்ணைப் பெறலாமே” என்று கூறிய மாணிக்கம் வாய்மையான அழுகை இன்னது என்பதனை யும் அதனாற்றுஞ் காயசித்தி உளதாகும்—காயம் அழுக்கு நீங்கி விமலமாய் அமலமாய் அதனுள் எம்பெருமான் பூரணமாகக் குடிபுக்கப் பெறுதலால் நித்தியத்துவம் உளதாகும் என்பதையும் கூறிவிட்டது.

திருவரசகம்

என்புள் ஞாக்கியிருவினையையீட்டித்துத் துன்பங்களைத்து துவங்துவங்கள் தூய்மை [செய்து]

முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வள்புகுஞ்சு அன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் [கொண்டன்றே.

(ஷ்ட குலாப் பத்து, செ. 3.)

என்பின் உள்ளே இருக்கும் மஜ் ஜெஜ் உருகி உருகிப் பக்குவும் பெறுதலாற்றுஞ் அமலமடைதலாற்றுஞ் இருவினையின் ஏற்ற இறக்கம் விடுபடும். அவை சமட்படும். அதனால் துன்பம் ஒழியும்; தன்மை முன்னிலை படர்க்கைகளாகிய (தன்னிலை முன்னிலைகள்) துவங்துவங்கள் தூய்மை அடையும், அழுக்கு அசுத்த நிறை—செடியார் ஆக்கை—மருளாடம்பு நீங்கும்—மாற்றமடையும். அஞ்ஞான்று எம்பெருமான் பூரணமாகக் குடிகொள்வன்.

“புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடையோன்.” உடலும் உயிரும் ஒழிவுற ஒன்றி நித்தியத்துவம் பெறும். “ஈன் மற்ற காயமாய் இருப்பன் எங்கள் ஈசன்” (சிவவாக்கியர்)

படுதலால் அழிந்து படுவதேயன்றி— பரிதாபகரமான மரணமே இவர்க்கு நேர்வதன்றி வாய்மையான காயசித்தி உளதாதல் — நித்தியத்துவம் உளதாதல் முயற்கொம்பேயாகும்.

திருமந்திரம்

தானவ னாகுஞ் சா மா திகை கூடினு வான மலமறு மப்பசுத் தன்மைபோ மீனமில் காய மிருக்கு மிருஞ்சலத் துனங்க என்டு மொழித்தொன்று வோர் [கட்கே.

(ஷ்ட-8-ம் தந். அவத்தை பேதம். 179.)

இதன் விளக்கமான உரையைச் “சமாதி” என்னும் கட்டுரையில் காண்க. “எனமில்காயம்”—ஊனம் அறவே ஒழிந்து ஒளிமயமான அமல வடிவம்—ஒ வடிவம். இவ்வடிவமே அருளாய் வெளியாய் உலகு கண்டிட ஞானுகாசத்தில் மறைவது. இதுவே நித்தியத்துவம் எனவும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய உண்மைச் சைவமுத்தி எனவும் முன்னும் பல கட்டுரைகளில் நன்று விளக்கி நிலை நாட்டப்பட்டது.

உண்மை இவ்வாருக “காய சித்திக்கும் முத்திக்கும் யாது சம்பந்தம்?” எனவும் “பக்குவக்குறைவுடையோரும் காய சித்தி பெறுகின்றார்” எனவும் காயம் பினமாகிக் கழியச் செத்துப்போவ தும் முத்திதான் எனவும் ஆராபாது குழறவார் மதிப்போவிவுக்கு என் செய்வது? பக்குவக்குறைவுடையோரும் காயசித்தி பெறுகின்றார் என் பதன் பொருள் என்னை மாற்றிப் பிறக்கும் வகையைக் குருவருளால் அறிந்து உய்தியடையும் பக்குவும் பெறுதார் சிலர் நிறை முறை அறியாது முன்னிலைக்கருக்கள் சிலவற் றைப் பஞ்சீரணத்தலால் — சில மருந்து களை அருந்துதலால் அசுத்த தது வாகிய மருஞ்ஞம்பைச் சிலகாலம் அழியாது இருக்கும்படி செய்வதும் உண்டு. நிறை முறை இல்லாச் சாதகங்களால் அழுக்கு நீங்கப்பெறுத— அழுக்குத்தடிப்பேறிய இவர்தம் அசுத்த சரீரம் பெளதிக்கங்கள் பேதப்

“அநித்தமான ஊன் நாளும் இருப்பதாக [வேளாகி அடைத்து வாசி யோடாத வகை சாதித் தவத்திலே குவான்மூலிபுசித்துவாடு [மாயாச அசட்டு யோசி ஆகாமல்.....”

என அருணகிரி நாதர் அருளியதும் அறிக் வாய்மையான காயசித்தி பெற்று நித்தியத்துவம் அடைதல் பலகோடி சென்ம நற்றவப்பயன் திரண்டு ஒருவடிவெடுத்த வித்தகராய்ப் பூரணமான பக்குவமுடையார் க்கே யன்றி உபாசக நிட்டையாளர்க்கும் அசட்டுயோகிகளுக்கும் பிறக்கும் கைகூடுவது முயற்கொம்பேயாகும் என்பது சொல்லாதே அமையும்.

காய சித்தி இன்றி அறமுதல் நாற் பொருட் பயனை அடைதல் முடியாத காரியமேயாகும். காயசித்தியே முத்தி கெறி என்னும் வேத உண்மையை அறியாது சில நடைநோடி பாவனைகளால் காயம் பினமாகிக் கழிந்தபின் வேறுங்கோ சென்று சுலபமாக முத்தியைப் பெற்று விடலாம் எனத் துணிந்து சாதலை எதிர்பார்த்துச் சோம்பேநிதளாய் வீற்றிருப்போரை யே “முத்திநேறி அறியாத மூர்க்கர்” என வற்றுத்தியருளினர் மனி வாசகப் பிரபு என அறிதற் பாற்று. காயசித்தி பெற்றமைக்கு அறிகுறியாது? அதுதான் “மனங்கமழ் தெய்வாது” அதுதான் “மனங்கமழ் தெய்வாயில் இதுவே என்க. இவ்வண்மை பலகாலமாய் மறைபொருளாயினமையால், இதனைத் தற்காலத்தவர் ஒப்புக்

சழநாடும் தமிழும்

(47-ம் வாரத்தொடர்ச்சி)

பீதாம்பரப் புலவர்

இவர் ஏறக்குறைய அறபது வருடங்களுக்கு முன்னே நீர்வேலியிலே வேளாண் குலத்திற் பிறந்தவர். இவர் தந்தையார் பெயர் சண்முகம்பிள்ளை. அவர் ஊர் மாணிப்பாய். இவர் தாயார் ஆரே நீர்வேலி. இவர் தெல்லிபழை பிடிலை அமெரிக்க மிஷினூல் தாபிக்கப் பட்ட ஆங்கில வித்தியாசாலையிலே ஜிறிது காலம் ஆங்கிலம் கற்றனர். பின் அதனை விடுத்து இருபாலைச் சேநுதிராயமுதலியாரிடம் சென்று தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றனர். கற்று அவற்றில் மிகச்சாமர்த்தியமுடையாயினமையன்றிப் பாடு கொள்வது முடியாத காரியமே. இதையே வெள்ளோக்காரர் சொன்னால் ஒட்புக்கொள்வர். முன்னிலை தன்னிலை கள் ஒருங்கே அமல் மடைதலால் இசன்டும் ஒன்றுகி “ஸ்ரவம் ப்ரஹ்ம மயம்” என்னும் வேத உண்மையை வாய்மையில் காண்டலே நித்தியத்துவ நெறியாகிய முத்தி நெறியாகும். இத்தக்கைவாம்ந்த தத்துவப் பெரியாரே பிரமவாதிகளாவர். இவ்வாறு வாய்மையான சாதகங்களால் தன்னிலை முன்னிலைகள் ஒன்றுக்கப்பெற்று மாயை வலைப்பட்டு மாண்டு பிறவி வலைப்படு வோரே மாயாவாதிகள் ஆவர். மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இது காறும் கூறியவைகளால் காய் சித்தியின் இலக்கணமும், அதுவே முத்தி நெறி என்பது தத்துவப் பெரியார் துணிபும் வேத உண்மையுமாம் என்பதும், மெய்யடியாரே வாய்மையான சித்தர் என்பதும், வாய்மையான காய் சித்தி பேரூதார் முத்தி நேறி காண்டல் முயற்கோம்பே என்பதும் ஒருவாறு உணர்த்தகும். சுபம்!

தலீலும் மிகச் சாமர்த்தியமுடைய ராயினர். இவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் மறைசைக் கலம்பகப். மறைசைத் திருப்புகழ், நீர்வை வெண்பா, வல்லி புராநாதர் பதிகம் முதலியனவாம். இவர் பாடற்றிறமறிய மறைசைக் கலம்பகத்திலும், வல்லிபுராநாதர் பதி கத்திலும் ஒவ்வொர் செய்யுள் முறையே தருதும்:

மறைசைக் கலம்பகம்

மேவுமலை மாணை விழைவோடிடம்கைத்து வாவுமலை மாணை மூடி வைத்தவா—காங்க

[மேல்

வந்துவழிக் கும்மறைசை வானவா வாழ்த் [தனக்கு வந்துவழிக் குன்றுண் மலர்.

பலைமான்—உமாதேவி, வாவும் அலை மான்—கங்கை. வந்து—காற்று. மறைசை—வேதா ரணியம்.

வல்லிபுராநாதர் பதிகம்

தேமேவு மாலயன் நேடியுங் கானுதகிற் [பரற் குரிய மலையைத்

தேரா தகங்கைகொடு பாரோ பெடுத் [திடுஞ் செப்பரிய திரனிருதைனைப்

பூமேவு சுராசரர் பொற்பொடு துதிக்கவே [பூக்கை குல திலகனுகிப்.

போகத் திருபது சிரங்களு முருண்டிடப் [பொருதபுய பலராமனே

கார்மே வரங்கம் பொருந்துகா குத்தனே [காமனைப் பெற்றகண்ணே

காசினி விசம்பங்கி கமலமா லானவர் கம் [பேறு கையினுனே

மாமேவு குல்லைசெறி மார்பனே மாயனே [மகிழ்வினுட னெண்ணையாள்வாய்

வல்லிபுராநகர்வாச வல்லிவிக ரிடைவனச் [வல்லிமகிழ் நேயமாலே.

(தொடரும்)

அறிவிப்பு

கடிதர்களின்

அபிப்பிராயங்களுக்கு

அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

திருவாசக உண்மை

தென்கோவைதமிழ்ப்பண்டிதாங்கீ மான், ச. கந்தையபிள்ளை (வித்தகப் பத்திரிகை பேராசிரியர்) அவர்களால் எழுதப்பட்டது

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும் மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேத முமாகிய திருவாசகத்தின்

உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 23/4 அனு தபால் முத்திரை அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்
புதுவை.

சுத்தசாதகம்

துறவின் றன்மையையும், தேகம் சித்திபெற்றுல் முத்தியுண்டாமென் புதன் றன்மையையும், சாதன சதுஷ்யத்தின் றன்மையையும், மகாவாத்தியத்தின் பொருளையும், சொருபாலு பவத்தின் றன்மையையும், வேதாகமங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபாடின்றி பிருக்கும் வகையையும், தத்துவாளனாத்திற்குப் பரம்பரா சாதனமாயுள்ளவைகளின் றன்மையையும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் செப்பமாக விளக்கியுள்ள இந்தால் துக்கநிவர்த்தி வீட்டிலும் பரமாந்தப் பிராப்தி யிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் அத்தியாவசியமாய் அறிய வேண்டற்பாலதா மென்பது குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

வேண்டுவோர் அனு 0—2—9 தபால் முத்திரை அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்
புதுவை, (F. India.)